

Neděle 14. po sv. Trojici

1Sam27

10.9.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který jest, který přijíti má,
který již přišel v Ježíši Kristu, našem Pánu.

Introit:

Nepřipomínej si hříchy mého mládí, moje nevěrnosti,
pamatuj na mě se svým milosrdenstvím pro svou dobrotivost, Hospodine.

Píseň: 68

Čtení: L15,11-32

Píseň: 258

Kázání: 1Sam27

Řekl pak David v srdci svém. Zde by bulvár nebo někteří historici zajásali. Konečně David nějak šlápl vedle. Konečně není jen kladný hrdina, který se řídí jen Hospodinovým nařízením, dostali jsme jej!

Řekl pak David v srdci svém. Je to poprvé, kdy čteme, že David se nedotazuje Hospodina před důležitým krokem svého života. Má zůstat na území Izraele a Judska? Má jít k Pelištejcům? Nepřátelům, kteří neohrožují Saulovo království jen vojensky, ale především svým způsobem života, vyznavačstvím boha Baala? „Budete mi lidem zvláštním,“ zní Boží hlas.

Řekl pak David v srdci svém. David rozhodl sám o své vůli. Jak často i my rozhodujeme v srdci svém bez toho, abychom se dotazovali Pána Boha? Možná to zní dětinsky, ale otázka: „Co by tomu asi řekl Ježíš z Nazaretu“ mě někdy napadne, když se blíží rozhodnutí, ve kterém si nejsem jista, jak na tom jsem.

Co by tomu řekl Ježíš z Nazaretu? Je to adekvátní otázka? Jde na ni vůbec odpovědět, abychom nepodkládali svoji vůli za vůli Boží? Myslím, že na tuto otázku není jednoznačná odpověď. Avšak důležitá je ta otázka. Odpověď někdy přijde až za mnoho let, možná hned. Věřím, že však jednou přijde.

Vraťme se k našemu příběhu. David uteče ke králi Akíšovi, synu Maókovu, králi Gatu. Neuteče sám. Vezme si své věrné bojovníky s jejich rodinami. I David má zde svou rodinu.

Stanou se David a jeho muži a ženy řádnými obyvateli Gatu? Splynou s obyvateli a David zapomene na svého Boha Hospodina?

Zdá se, že Hospodin v tomto oddíle naprosto mlčí. Nejenže nezazní ani jeho jméno, ale ani není zmínky o tom, že by David se svým životem chtěl něco udělat. Ba naopak. Násilnická a výbojná politika Pelištejců mu vyhovuje.

Náznak jakéhosi oddělení od krále Akíše je v tom, že si David žádá bydlet ve vlastním městě, v Siklagu, kde se usadí se všemi, kdo přišli k Pelištejcům s ním.

David se svými muži vycházel a podnikal vpády proti Gešúrejčům, Gizejcům, a Amálekovcům; ti všichni byli odedávna obyvateli té země od cesty do Šúru až po egyptskou zemi. Tak přece David nezvlčel v té cizině. Přeci bojuje proti odvěkým nepřátelům Izraele. To by se dalo říci na první pohled. David ve službách krále Akíše z Gatu vede takzvanou svatou válku, protože: *pobíjel obyvatele země, nenechával na živu muže ani ženu, ale bral brav a skot, osly, velbloudy i šaty.* David se chová, jako by měl od Hospodina nařizenou vést svatou válku, ale: Jednak jej tímto úkolem nikdo nepověřil, druhak bere kořist: *bral brav a skot, osly, velbloudy i šaty.*

Vzpomeňme na Saula, který uchoval vykrmený dobytek Amáleckých. To, co je klaté, to neměl Saul brát. Pokud David se cítil božím bojovníkem, pomazaným, neměl užívat ničeho, co bylo klaté.

Ponechme stranou nyní otázku starověkých etnických čistek, krutostí, jak ze strany Izraele, tak ostatních národů. Nedělám to z důvodů toho, že bych se bála odpovědi. Já totiž na to odpověď nemám. Nevím, proč lidé vyhláší svaté války, vítězná tažení. To, že někdo touží po slávě, jiný po penězích a majetku, jiný po moci, a jiný po všem tomto; to je důsledek převráceného lidského srdce, ve kterém se uhnízdila vůle k rozhodování bez Boha. Avšak přeci jen v počínání Izraele vidím zoufalou snahu obhájit toho neviditelného, nepostižitelného, nedostupného Boha, Hospodina, pána nebes i země.

Nicméně Bible zná pojem klaté, tedy propadlé smrti. Lépe řečeno, v Božích očích již mrtvé, přesto, že to překypuje životem. Co s tím v dnešním světě? Přeci nepůjdeme a nevyvraždíme ty, kteří nevěří v Pána Boha, tak jak si myslíme, že je to správné, a zničíme vše, co jim náleželo? Myslím si, že se to děje, a každý si může dosadit kde.

Vraťme se na začátek, na rozhodnutí bez ptaní se po Boží vůli. Vraťme se k našemu rozhodování v srdci svém. David se rozhodl jít do ciziny. I máš synek se rozhodl odejít do daleké ciziny. Možná si oba mysleli, že to zvládnou. I my si mnohdy myslíme, že to zvládneme, že nepodlehne svodům a nástrahám. Jsme přeci tolik silní ve své víře. Nejednou se nám však stane, že Bůh mlčí, tak jako v našem příběhu. Prázdnost, ani tůk.

Zní jen nárokující hlas Akíšův: *navždy zůstane mým služebníkem*, tedy David. Mnohdy i my jsme najednou služebníky těch, od kterých se nechceme učit některé zvyky. Opravdu tomu bude tak, že budeme služebníky *navždy*? Nevím, ale věřím. Věřím v toho milosrdného Boha, který raději nad našimi činy mlčí, aby nemusel trestat. Tak jako milosrdný otec hledí do té ciziny a doufá v náš návrat. Čeká, aby nás pozval do svého domu, k hostině, kde je symfonie souzvuků nás všech.

Amen.

Píseň: 679

Poslání:

Jste svobodni, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti,
nýbrž jako služebníci Boží.

Požehnání:

Milost Pána Jezukrista a láska Boží a účastenství Ducha svatého se všechněmi vámi.

Píseň: 777